

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus IV. Scena 1

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

Actus IV. Scenar.

MELIBŒUS & ÆGON rustici,
HOSPES.

A Desto nobis, Hospes, & frontem ex-
porrigito. Vidéris enim solito mihi
tristior.

HOSPES. Mihi saepe non ita licet esse,
ut volo. At vobis convivis licitum est cum
hilaritate hunc diem transigere, ita ta-
men, ne turbas graviores domi meæ ex-
citetis.

MELIB. Bona verba quæso, Pacati e-
nim & quieti erimus. Neq; meæ est con-
suetudinis, rixas excitando aliis creare
molestiam.

HOSP. Tollat te, qui non novit. Nam
ego quidem ingenium tuum, ad lites se-
rendas proclive, dudum perspexi.

MELIB. Sanè si quis me despiciatui
ducat, aut deridendum aliis propinet:
eum animo æquo ferre, aut blandiori
vultu aspicere nequeo. Quin potius con-
tinuò in crines ejus involo, aut pugnos in-
osingero.

HOSP. Quid est, quòd tam crebro

F 4 in

in cantharum inspicias ? An non sapit tibi vinum ? Anne dilutum, anne austerum est ? Vise aliud lenius ? Nam delicatulo tibi calix mulsi, si expetis, apponetur.

MELIB. Quin tu omittis ludibria, atq; huc oculos reflectis, sitne ista potus mensura justa ? Vide enim quantum desit huic sextario, quo minus ad summum usq; vino sit repletus ?

HOSP. At te Jupiter & Bacchus perdant, qui meam in vino infundendo rationem injustam esse arguis ! Quod si facere perrexeris : Hercle continuo pugnis in mala tibi harebit : Aut adeo superbus fies, ut hinc non abeas, sed auferaris.

MELIB. Profecto vel caeco appareat, quam hic cantharus dimidia sui parte sit inanis.

HOSP. Ergone hostorio radenda mensura, atq; æquanda tibi videntur ? Nunquam enim (quæ temulentia tua est) vino satiari potes. Vicissim, ubi in foro venum aliquid exponis: tanti id aestimas, ut vix ulla pecunia avaritia tuæ explenda sufficiat. Ne dicam, quam fallacibus & injustis
men-

mensuris vos rustici adversus cives utamini ?

MELIB. At ego vellem, in teipsum descenderes, & cogitares, quàm inspidum, quàm aquosum vinum sæpè numero apponeres hospitibus ? De eo enim nuper questi sunt vicini mei, quòd exhausto vino tuo admodum insalubri, nescio quid morbi contraxerint.

HOSP. Mentiris nebulo: mentiris inquam, Furcifer: mihiq; insignitè facis injuriam.

MELIB. Parcius ista viris tamen obijcienda memento. Neq; enim ego is sum, qui sibi impunè insultari patiatur. Sapius enim in jurgio & pugna virum me præstiti. Nec quenquam fugio. Sed si tibi mecum conferere manus placet: Efficiam, posthac ne quenquam voce laceffas.

EGON. Quanam te Melibæe agitant intemperix? Adeone animum non habes in potestate, ut quoties adbibisti plus paulò, importunè convitieris, & à verbis progrediaris ad verbera, ad vulnera, ad cades? Oblitusne es, quàm sæpè ob eandem causam pecunia, quàm sæpè carcere

lis multatus ? Nec dum tamen cohibes
impotentem istam atq; effrenem con-
tendendi ac concertandi libidinem. Li-
citur tibi per me quidem est, ob indefi-
nentem rixandi cupiditatem, non solum
in fortunarum, sed etiam in vitæ pericu-
lum incidere.

MELIB. Ista quidem non exciderunt
animo meo, quæ tu benevolè suggeris, ve-
runtamen non sum tam lenti ac mitis in-
geni, ut tenebrionis hujus injurias possim
concoquere.

Quamobrem heus tu, si lubet, *ἀνυχο-
μαχίαν* tibi offero, in quâ uterq; vires no-
stras periclitabimur.

HOSPES. Quin age, si placitum est: in
me mora non erit ulla. Nam ejusmodi
certamen tecum certabo, licet fore sci-
am, ut inde collum mihi doleat. Ecce,
humi ego certaturus procumbo: tu neq;
mihi parcas, neq; ego tibi pepercero. Di-
spendium erit unius mantilis, modò cer-
vices sint salvæ. Age, alter alterum mantili
in collum injecto trahamus usq; , dum
ambo defessi simus.

ÆGON.

ÆGON. Mordicus apprehende baculum transversum, ô Melibæ, ac dentes comprime quàm licet arctissimè. Secus enim si feceris: non victoria & gloria, sed dedecus ac pudor te manebit.

MELIB. Animus quidem alacris, & ad pugnandum promptus est: Sed corporis vires me destituunt.

ÆGON. Ah parce hospes, parce in meam gratiam. Nisi enim Melibæum feceris missum: de vita ipsius actum erit.

HOSP. Non ita quidem ille de me meritus est, ut dimitti debeat. Veruntamen tuis mitigatus precibus, à certamine destitit, modò ipse in posterum quiescere velit.

MELIB. Væ cervici meæ, væ cervici! væ ipsi mandibulæ, quàm tractio ista tantoperè afflixit!

HOSP. Atqui ego tantùm per nebulam ostendi tibi, quid sit irritare crabrones. Clariora deinceps documenta dabo, si quis me volet lacescere. Faxo enim graviorem maclatum, atq; tu es, infortunio,

Sultis

Sultis agite, spectatores: Aspicite
miscellos rusticos, in pudorem à me datos,
vultuq; dejecto adstantes.

ÆGON. Ita quidem hac atate inter
homines comparatum esse scio, ut miseri
ferè etiam irrideri soleant: sed dabitur a-
liquando tempus, quo hanc injuriam &
contumeliam tibi reponamus.

HOSP. Eho, an tu etiam minaris ma-
lum? Quomodo si animatus es: vix ho-
diè effugies, quin necesse tibi quoq; sit,
eodem certaminis genere mecum con-
gredi.

ÆGON. Id quidem Dii prohibeant. Mibi
enim collum non est tam validum, ac tibi.
Vereor itaq;, ne caput meum ipsis hume-
ris avellas. Nam exemplum vicini Meli-
bai me terret. Age sis Melibæe, domum
repetamus, dum licet. Nos enim soli;
hospes familiã numerosã est stipatus. Ee
quamvis herum ego ad terram proster-
nerem: famuli tamen atq; ancillæ irruen-
tes, plagis me malè mulctarent usq; ad ne-
cem. Quocirca fatius esse duco, domum
quasi in portum aliquem nos recipere.

MELIB. Benè mones: sequar, quo-
cumq; jeris.